

Ingela kom tillbaka in i mitt liv en eftermiddag i september. Det är svårt att undvika slitage när man lever i omkörningsfilen, men jag tyckte att hon såg ut som första gången jag såg henne. Kanske hade det långa blonda håret inte riktigt samma sidenskimmer längre och kråkfötterna runt ögonen var inte skrattrynkor. Men hennes leende var oförändrat, och jag tyckte fortfarande att hon var den vackraste kvinna jag någonsin sett.

För ett ögonblick glömde jag alla bittra minnen från vårt äktenskap. Och det förhållandet var ändå sådant att jag till sist lät snuten plocka in mig för ett rån när jag kunde ha kommit undan genom en bakdörr. Vi hade haft roligt tillsammans men hennes knarkande hade förstört det. Från att vara ett äventyr hade vårt förhållande sparat ur, tills hon ständigt ljög för mig och jag själv lät som en defekt inspelning av Arne Imsens tio populäraste helvetespredikningar. Häktet hade för en gångs skull känts lugnt och tryggt, och medan jag gjorde mina tre år på Kumla hade vi gemensamt ansökt om skilsmässa. Sen dess hade jag bara sett henne några få korta stunder. Inte för att jag undvek henne men praktiska detaljer hade gjort det omöjligt att upprätthålla kontakten. När jag var ute satt hon inne och tvärtom.

Hon tog ett steg mot mig med öppna armar. Jag backade undan och låste dörren innan jag omfamnade henne.

"Fortfarande paranoid?" sa hon.

Hon var varm och mjuk i min famn. Långsamt slappnade jag av och lutade mitt ansikte mot hennes hår.

"Long time - no see", sa hon med munnen mot min axel. Jag kunde inte komma på något att säga. Kanske borde jag ha ansträngt mig mer för att hålla kontakten. Ingela lutade sig bakåt, tog mitt huvud i sina händer och granskade mig. Hennes ansikte fick ett bekymrat uttryck som om hon såg saker hon inte väntat sig. Hon släppte mig och tog ett steg tillbaka.

"Jag hörde att du blivit pensionär."

Jag nickade och log intetsägande mot henne.

"Nå?" sa hon.

Vad kunde jag säga? Det var inte troligt att hon ville höra hur billig dagens är nere på St. Gertrud för oss pensionärer, eller ens om alla de rabatter man får på SJ när man visar upp pensionsbeviset.

"Jag vet inte om jag kan rekommendera det, men det är bättre än kåken."

Hon nickade allvarligt.

"Jag har gjort min sista volta", sa hon.

Det var inte första gången jag hörde det. Ingela sa samma sak varje gång hon kom ut. Inte bara hon. De flesta jag känner, inklusive mig själv, har goda intentioner så länge kåklukten sticker i näsan. Det går över. En jävel eller två, alternativt en sil, och man känner sig som Tarzan igen. Den här gången kan ingenting gå fel. Snuten är en samling urblåsta ägg och man själv är doktor Moriarty. Jag log och sa:

"Visst."

Hon visste vad jag menade.

"Den här gången är det allvar."

Jaja. Det är det alltid; ända tills den dag man inte orkar längre. När bara tanken på att gå in i en bank, eller genom en tullkontroll, får en att börja kräkas. Då är det över, men då är det för sent.

"Det säger du", sa jag.

Hon såg mig stadigt i ögonen och sa bestämt:

"Ja." Hon gick förbi mig in i lägenheten. "Ska du inte bjuda på kaffe?"

Vi gick ut i köket och jag satte på nytt kaffe. Hon såg sig om och verkade inte särskilt imponerad. För henne var min prydliga Svensson-lägenhet antagligen värre än någon av de kåkar hon suttit på. Efter lite letande hittade jag en mugg som inte var kantstött. Jag brydde mig inte om att skölja ur min egen. Det måste finnas gränser för pedanteriet.

"När muckade du?" sa jag.

"I förra veckan."

"Och var satt du den här gången?"

"Berga." Hon gjorde en kort paus innan hon la till: "Åtta månader för narkotikabrott."

Hon hade inte behövt säga det sista. Narkotikabrott är hennes specialitet. Vanligen handlar det om att hon gömt ett parti åt sin pojkvän. Pojkvännerna skiftade men de hade alltid det gemensamt att de handlade med droger. Ingela hade aldrig prostituerat sig eller stulit. Hennes killar försåg henne med vad hon behövde. Att jag vägrade ge henne pengar till amfetamin var en av de saker vi grälade om.

Den här gången hade hon kommit lindrigt undan. Berga var inte så illa för att vara ett fängelse. Kåken är bara tio år gammal och är en sluten lokalanstalt, vilket innebär att det finns murar men att det är ganska lätt att få permission. Gästerna sitter i små avdelningar med ett gemensamt uppehållsrum. Dessutom är det en blandad kåk, med både kvinnor och män på avdelningarna. Jag vet inte om jag själv ser det som en fördel att sitta tillsammans med tjejer. Allting har en tendens att bli hårdare när det finns kvinnor att konkurrera om. Killarna spelar Allan och småsaker slutar med att man slår plaststolarna i huvudet på varandra. Men snorungarna gillar det.

Fängelset liknar en studentkorridor på mer än ett sätt. Jag är ingen expert på lokalanstalter. På grund av den typen av brott jag gör och min bakgrund hamnar jag alltid på sluten rixanstalt. Min erfarenhet inskränker sig till sista månaden av varje resa, då det är meningen att man ska slussas ut i samhället. De flesta börjar utslussningen tidigare, men Kriminalvårdsstyrelsen har alltid haft svårt för att skiljas från mig. Det är en av fördelarna med att vara stamkund, personalen gör vad de kan för att förlänga ens vistelse. Det var på det sättet jag hamnade på Bergakåken den enda gången jag suttit där. Redan efter en vecka längtade jag tillbaka till Kumla. Det fanns ett par killar som satt där på samma villkor som jag men majoriteten var småtjuvar och rattfyllon. En del av ungarna var tvungna att fråga plitarna om råd när de skulle raka sig.

Jag satt där över julafton. Jul på ett fängelse är alltid en märklig historia. Anstalterna bjuder på julmat och det sätts upp granar i korridoren precis som om någon trodde att det går att skapa julstämning bakom betongmurar. På Helsingborgskåken var det egendomligare än vanligt. Smågrabbarna försökte spela tuffa samtidigt som de hade tårar i ögonen av hemlängtan. Ett rockband spelade i matsalen på eftermiddagen och vi hade gått dit allihop. Inte för att jag är särskilt förtjust i den typen av musik men det var något att göra. Killarna som spelade var uppenbart nervösa, men när de spelat "A Riot in Cell-block C" och publiken verkade uppskatta musiken slappnade de av. Alla applåderade ivrigt efter varje nummer, ända tills hela gänget reste sig och lämnade lokalen. Musikerna såg förvirrade ut och musiken dog sakta ut. Jag var den ende som var kvar förutom ett par av plitarna så jag kände ett visst ansvar.

"Vad är det som händer?" frågade sångaren och fingrade nervöst på sin gitarr.

"Kalle Anka", sa jag.

"Va?"

"Småungarna måste se på Kalle Anka annars är det ingen riktig jul."

Nej, jag tyckte inte om Helsingborgskåken, men för Ingela hade Berga säkert varit avkopplande efter den tre års volta hon gjort på kvinnobunkern på Österåker förra gången.

"Tröttnar du aldrig?" sa jag till henne.

Ingela började ilska till över min bristande tilltro till hennes planer, men hon svalde irritationen och sa:

"Nu är det slut."

"Det säger du."

"Jag menar allvar. "

"Det gör vi väl alltid."

Ett igenkännande leende snuddade hennes läppar utan att lämna några spår efter sig. Vi var redan tillbaka där vi lämnat varandra.

"Det sägs att du slutat supa, slutat begå brott och tillbringar mesta tiden med att mata duvor."

Jag höllde upp kaffe åt oss innan jag svarade.

"Mina nerver är slut. Jag klarar inte av att gå in i en bank med en avsågad längre."

Hon nickade och sa:

"Det är slut med knarket. Inget mer amfetamin."

Den här gången blev jag verkligen förvånad. Oavsett hur goda intentioner Ingela haft tidigare hade hon aldrig haft några ambitioner att sluta knarka. Det enda som var stabilt i hennes liv var pulvret.

"Har du blivit frälst?"

Hon skrattade.

"Nej, kär. Inte för att jag inte saknar skiten. Det gör jag. Något så in i helvete. Men han vill inte att jag knarkar så. . ."

Jag kände ett stick av svartsjuka. Så kär hade hon aldrig varit i mig.

"Så du har tänkt bli hemmafru?"

"Inte riktigt. Det är det jag vill prata med dig om. Min kille har en stor grej på gång."

Jag kan inte säga att jag blev förvånad. De flesta av mina gamla kontakter har någon gång gett mig ett erbjudande att tjäna lite lätta pengar. Först gratulerar de mig till mitt nya hederliga liv och sen försäkrar de att de tänker lägga av själva. Bara en enda liten stöt till, en stöt som ska ge dem startkapital för den nya karriären som egen företagare. Väldigt få tjuvar kan tänka sig hederligt arbete när de byter yrke, att vara egen företagare framstår som nästan lika intressant som att sälja knark. Pressar man dem på detaljer får man fram en bild av hur de sitter på bättre krogar med kunderna, samt någon gång tittar in på kontoret och plockar upp de vinster som de klenst begåvade anställda jobbat ihop medan chefen representerat.

"Jag har lagt av, sa jag just."

"Det är inget sådant. Ekonomisk brottslighet. Flytta kommatecken, du vet?"

"Vad behöver han en sådan som mig till i så fall?" frågade jag.

"Om det blir allvar av behöver vi uppbackning?"

Jag var lite besviken på henne. Visserligen är jag före detta bankrånare, men det innebär inte att jag är villig att ta jobb som gorilla. Ingela borde ha vetat bättre.

"Varför frågar du inte Benny?"

"Brossan är bra men du vet hur han kan vara. Man kan inte ha honom i möblerade rum. Vi behöver någon diskret."

"Jag är ledsen, men det är verkligen slut."

"För helvete, Kirre, du håller ju på att ruttna inifrån. Ta chansen att ha lite roligt innan du checkar in i det stora hotellet i övervåningen."

Jag log kyligt.

"H-blocket på Kumla är inte så jävla kul."

Hon såg att jag menade allvar och tömde sin kopp under tystnad.

"Det var värt ett försök." Hennes röst var inte förebrående utan snarare beklagande.

"Sköt om dig."

Hon reste sig och strök mig över håret. Jag ville be henne vänta, ge mig en chans, men dörren slog igen bakom henne. Jag satt stilla några sekunder, sen reste jag mig och gick ut i trappen. Långt nere hörde jag hennes steg men jag ropade inte. Det fanns ingenting jag kunde göra för henne. För min del var det slut. För henne skulle det gå åt helvete igen men det var kanske värt det.